

NR. 2 VASARIS 1980 FEBRUARY

SKAUTU AIDAS

VASARIS 1980 FEBRUARY

SKAUTU AIDAS

USPAS497-840 Oficialus LIETUVIŲ SKAUTŲ S-GOS organas

Isteigtas 1923.III.15 Šiauliuose, Lietuvoje

Leidžia LSS Tarybos Pirmija

Prenumerata: metams - \$5.00, pusei metu - \$3.00, atskiro nr. kaina - 50c.
Garbės prenumerata - \$10.00, garbės leidėjo prenumerata - \$25.00.

Šį numerį ruošė v.s. Juozas Toliušis ir
v.s. Vladas Vijeikis

Medžiagą siųsti SKAUTŲ AIDAS
7220 So. California Ave.
Chicago, IL 60629

Administratorė: v.s. Malvina Jonikienė
6346 So. Washtenaw Ave.
Chicago, IL 60629

SKAUTU AIDAS — THE SCOUTS ECHO

A Lithuanian youth Magazine, published monthly except July and August by The Lithuanian scouts Association. Not for profit Illinois Corporation.

Subscription \$5.00 yearly, \$3.00 halfyearly, single copy 50c.

Second Class postage paid at Chicago, Illinois.

• Office of Publication

SKAUTU AIDAS

6346 So. Washtenaw Ave.
Chicago, IL 60629

• Editor in Chief — Juozas Toliušis

7220 So. California Ave.
Chicago, IL 60629

• Managing Editor — Malvina Jonikienė

6346 So. Washtenaw Ave.
Chicago, IL 60629

GARBĖS LEIDĖJAI (25.00 dol.)

J. Bruzas — Wappingers Falls,
N.Y.
R. E. Vasys — Muskegon, MI

GARBĖS PRENUMERATOS (10.00 dol.)

V. Jokubaitis — Euclid, OH
R. Vabolis — Charlesburg, P.Q.
J. Dambaras — Toronto, Ont.
M. F. Rusinas — Toronto, Ont.
(1979 ir 1980 mt.)
J. Kuprionis — Van Nuys, CA
A. Pumputis — Woodhaven, N.Y.
Kun. L. Musteikis — Plainview,
NE.
E. Bobelytė — St. Petersburg, Fla.
V. K. Palčiauskas — St. Petersburg,
Fla.
L. Gudis — Chicago, IL
O. Siliūnienė — Chicago, IL
S. Statkienė — N. Riverside, IL
J. Aušrotas — London, Ont.
Vl. Morkūnas — Toronto, Ont.
V. Dautas — Wickliffe, OH

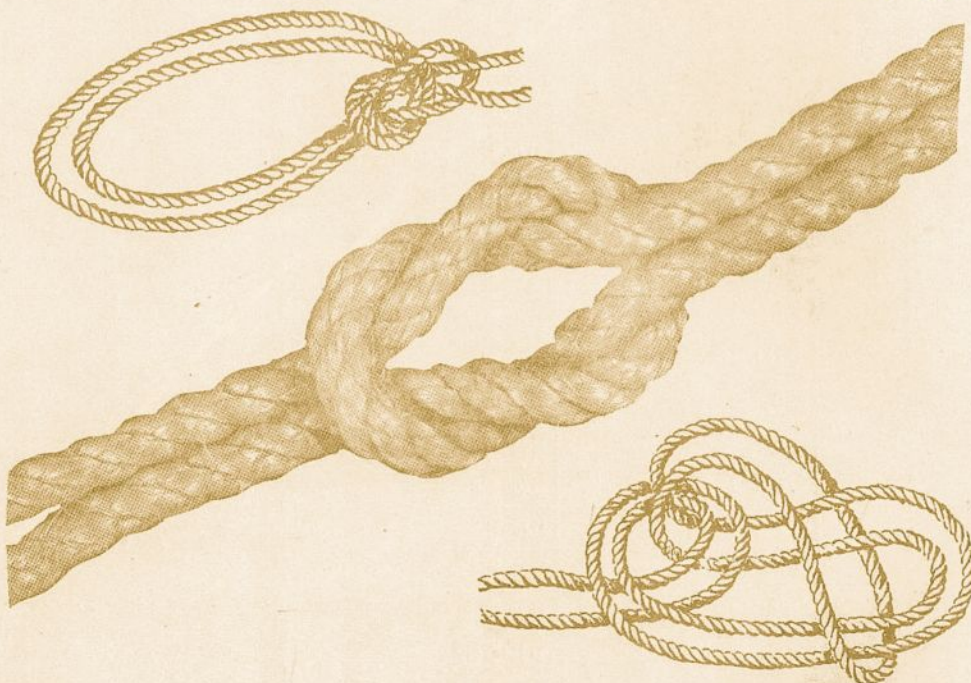
AUKOS

A. Petrašiunas — London, Ont —
10.00 dol.
M. Vygantaitė — Great Neck, N.Y.
— 5.00 dol.
N. Kaveckienė — Chicago, IL —
5.00 dol.
M. Tarvydas — Scarborough, Ont.
— 3.40 dol.

S. A. Į UŽJURIUS UŽSAKĖ:

M. Tarvydas — Scarborough, Ont.
— 7.00 dol. (užs. N. Kutkutei —
Angl. ir K. Baskytei — Austral.)
Vl. Morkūnas — Toronto, Ont. —
5.00 dol. (V. Kaseliunui — Colum-
bia S.A.)

Nuoširdus skautiškas ačiū!
Administracija

VASARIO 16-oji:

- Nepriklausomos Lietuvos atstatymo sukaktis, kai Lietuvos Tarybos 1918 vasario 16 Vilniuje buvo paskelbtas aktas.

- Ji yra Lietuvos Nepriklausomybės ir lietuvių tautos laisvės simbolis, kuris, lyg kelrodžio žvaigždė, šviečia visai Lietuvos ir lietuvių tautos išlaisvinimo kovai.

Visi švenčiame VASARIO 16-ąją ir visi siekiame Lietuvai laisvės!

Vasario 22-oji:

- Skautybės įkūrėjo lordo R. Baden-Powellio ir Pasaulio Skaučių Šefės lady Baden-Powell gimimo diena.
- Tarptautinė skaučių Mąstymo diena.
- Skaučių šventė.

AUKITE GALINGI

Aukite galingi, kuo stipriausiai susipykę Rankomis, širdim ir nepalenkiamia mintim,
Kaip ereliai, saugantys budriai nakvynę, —
Jei budėjote džiaugsmingai laisvės jauną rytą,
Dar stropiau budėkite giliausiomis naktim!

Kaip ilga, žaibais kryžiuojantis, tamsa bebūtų,
Nesuspės pralenkt užgrūdintųjų ištvermės,
Užslopint lelijų kvapo ir žalumo rūtų,
Paklaidint namolei skubančio drąsaus keleivio,
Sustabdyti žemės gyslų trykštančios versmės.

Kelias kietas tirpdančios grandis ugnies kūrėjų,
Amžiais neusių didingą žodį Lietuvos.
Plazda vėliavos plačiau tarp prieštarinių vėjų —
Nuo aušros lig vakaro pavėsio vis kartokit
Mūsų žemės gyvą laisvės balsą — nuolatos.

Jeigu kelrodė žvaigždė akiraty aptemtų,
Klauskitės Rūpintojėlio, kur link žengt tada...
Kad sausumoje ir jūros kryžkelius jis lemtų,
Neatimtų dešinės ir žvilgsnio nenukreiptų —
Melskite vieningo ryžto ta pačia malda.

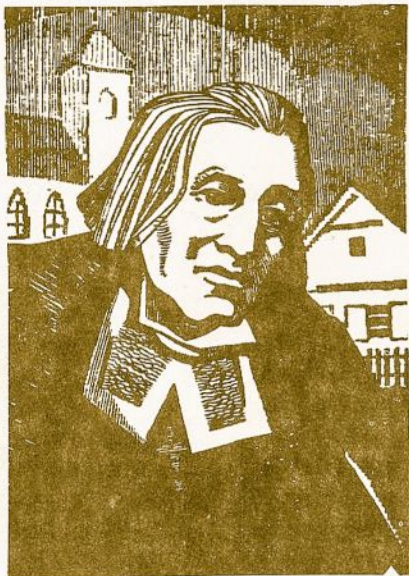
V. s. J. A. Vaičiūnienė

KRISTIJONAS DONELAITIS

s. A. G. Giedraitis

1780-1980

Grižtu mintimis į Lietuvą, į savo tėvų ir protėvių žemę.

Ten daug dabar sunykusių sodybų...

Persikelkim į Lietuvos vakarus, į Prūsų Lietuvą, pasidairykim po Gumbinės apskritį...

Neseniai praūžė didis karas. Svetima valdžia visą Lietuvą užgrobė, o Prūsų Lietuvą net visai užvaldė, sakytum — pasisavino.

Prūsų Lietuva, arba Mažoji Lietuva — Lietuvos vakarų kraštas. Prieš 260 metų, taigi XVIII-tojo amžiaus pradžioje, Lietuvą nusiaubė besigrumdamos švedų ir rusų kariuomenės. Paskui prasidėjo badas, po bado — maras (1710-1711).

Nuo bado, maro ir karo gelbėk mus, Viešpatie!... Giesmės žodžiai.

Badas ir maras Prūsų Lietuvoje išnaikino apie pusę visų gyventojų. Daug ūkių liko tuščių. Apleistos dirvos medžiais ir krūmais ėmė želti.

Tada vokiečių karalius, kuris valdė kryžiuočių nukariautą Prūsų Lietuvą, iš pietinių Vokietijos pakraščių atkėlė tūkstančius kolonistų. Tie apėmė išmirusių lietuvių sodybas ir išigyveno. Ir taip — kur lietuvių laukai nespėjo piktžolėmis,

medžiais ir krūmais apaugti, apaugo svetimo kraujo ir svetimų papročių žmonėmis...

*

Tokiame skurdžiame ir liūdname krašte 1714 metų sausio mėnesio 1 dieną gimė Prūsų Lietuvos poetas Kristijonas Donelaitis.

Tada buvo baudžios amžius. Kristijono tėvai tačiau buvo laisvieji ūkininkai. Bet vargo užteko visiems. O dar blogiau — kad numirė Kristijono tėvas, būsimąjį poetą ir kunigą palikęs vos septynerių metų.

Nelinksma buvo Kristijono vaikystė, nors augo jie septyni vaikai: keturi broliai ir trys seserys. Augdamas matė jis vos beatsigaunančią iš po bado ir maro savo tėviškę. Vargingi buvo ir jo mokslo metai Karaliaučiuje.

Baigęs aukštuosius mokslus, pabuvęs bažnyčios kantorium ir mokykloje vaikų mokytoju, pagaliau (1743. XI. 24) paskirtas Gumbinės apskrities Tolminkiemio parapijos klebonu, nuoširdžiai atsidėjo savo parapijos žmonių dvasios reikalams. O ta jo parapija tada buvo dar lietuviška, bet jau su išimaisiusiais vokiečiais ar vokiečiuojančiais arba ir naujais atėjūnais.

Kristijonas Donelaitis labiau mums žinomas kaip poetas, parašęs pasakėčių ir vieną didelį veikalą — poemą, dabar žinomą **METU** vardu.

Prieš Donelaitį ir dar jo meto Europos poetai rašė poetas ir idilijas, vaizduodami pagražintą gyvenimą, lyg išiteikdami aukštesniajam luomui, kuriam jie ir rašė. Mūsų Donelaitis savo "Metuose" ryškiai pa-

vaizdavo skurdų XVIII-jo amžiaus Prūsų Lietuvos baudžiauninko ūkininko gyvenimą, negražindamas nė aukštesniojo luomo atstovų gyvenimo, kai to pagražinimo jie nebuvo nusipelnę.

Donelaičio "Metų" kalboje apstu vokiškų ir slaviškų žodžių ir kitokių kalbos svetimybų. Pasitaiko šiurkščių bei nemandagių žodžių. Tokia tada buvo kaimo tikrovė, tokia kalba ta tikrovė "Metuose" ir pavaizduota.

Donelaičio "Metai" — vienintelis toks veikalas visoje lietuvių literatūroje, parašytas sunkiu eiliavimu (hegzametru), kaip yra rašę senų senovės poetai (graikai, romėnai ir kaitas bandę naujaisiais amžiais).

Donelaitis gyvas būdamas savo raštų neišleido, o tik iš rankraščių skaitė savo draugams arba gal kaitą ir bažnyčioje parapijiečiams. Pirmutinis Donelaičio "Metus" išleido prof. Liudvikas Rėza, 38-riems metams praėjus po autoriaus mirties. Rėza savo leidinyje pateikė "Metus" išvertęs ir į vokiečių kalbą, tik praleidęs tas eilutes, kur buvo kokių nemandagumų ar šiurkštumų prieš valdžios pareigūnus.

Nuo tada Donelaičio poema pradėjo domėtis vokiečių poetai ir mokslo žmonės. Garsusis vokiečių poetas Goethe, paskaitęs Donelaičio "Metus", pasakęs, kad tas veikalas jam primena Homero Ilijadą ir Odiseją. O, sako, Goethe šykštus buvęs betką su garsiuoju graiku poetu Homeru lyginti.

1865 metais vokiečių kalbininkas Augustas Schleicheris išleido į vokiečių kalbą išvertęs ištisus Donelaičio "Metus". Po to jau ir daugiau kas kartojo ar dalimis vertė ir leido tą veikalą.

Taigi Donelaičio poema jau labai susidomėta. O jeigu ji autoriui gyvam besant būtų išleista ar bent gerai išversta į kurią didžiųjų vakarų tautų kalbą, — jau tada Donelaitis būtų igijęs plataus garso. Toks iš tikro meniškai didelis jo veikalas.

TAIP SKAUTAVOMĖ LIETUVOJE

**Atsiprašau,
vakar rūkiau . . .**

Seniau mūsų skautai ir skautės labai stengėsi laikytis savo įstatų bei įsakymų. Tada ir mūsų įstatai buvo „neapkarpyti“. Pavyzdžiui, 10-tas įstatas taip skambėjo: „Skautas skaistus savo mintyse, darbuose, kalboje, negeria ir nerūko“.

Ir štai Šiauliuose, tunto sueigoje, visų akivaizdoje vienas skautas tarė šiuos žodžius:

— Atsiprašau visą tuntą, aš vakar rūkiau!

Tas skautas tapo labai pavyzdingu ir, mokslus baigęs, buvo geras ir sąžiningas valstybės tarnautojas.

* * *

Seniau skautai ir skautės savo patyrimo laipsnius žymėdavo, nešiodami prie kairiojo peties prisegtus spalvotus kaspinėlius. Sesė ar brolis, turintieji tik raudoną kaspinėlį, buvo trečio patyrimo laipsnio.

**Kai pritrūksta
lelijėlių . . .**

O atsitiko taip. Bene 1926-27 metų žiemą keletui brolių bei sesių pritrūko skautiškų lelijėlių. Bet — skautas sumanus ir išradingas. Užuoť laukęs, kol atsiųs naują siuntą, vienas brolis normalaus ženkliuko pagalba pasidarė formą ir iš švino išliedino lelijėles. Žinoma, jos nežibėdavo, bet ne blizgesys žymėdavo mūsų skautiškas širdis.

* * *

Iš prie mūsų krūtinės prisegtų lelijėlių, nešiojamų prie gimnazistinės uniformos, mokytojai ir tėvai žinodavo, kad mes — skautai, todėl vis primindavo, jog turime būti geresniais, pavyzdingesniais.

Mes skautybe džiaugėmės; ja gyvenome, stengėmės neaptemdyti skautybės net mažiausiomis dulkelėmis. Jei kartais atėję į klasę jau tėtė, kad nesam labai gerai paruošę pamoką, tuoj nusiimdavom lelijėlę. Juk nesmagu visiems skauteliams, kai, pasipuošęs skautišku ženkliuku bernelis ar mergužėlė, iššauktas prie lentos, prakaituoja, negalėdamas tinkamai atsakyti į mokytojo klausimus.

Ir taip mokytojai iš mūsų mažiukų krūtininių papuošimo lelijėle ar jos nusiėmimo žinodavo, kaip mes būdavome paruošę pamokas. Mes, jaunučiai, apie tai nė nepagalvodavom.

J. Gutis

Ar atpažįstate šį veidą? Tai brolis GUTIS, o Detroito skautijai, L.S. Fondo darbuotojams ir Sk. Aido skaitytojams dar pažįstamas ir s. Jono Asmino vardu.

R. Baden-Powellis

MŪSŲ UŽDAVINIAI

Bendrieji uždaviniai

Skautybė yra auklėjimo sąjūdis.

Jos uždaviniai yra auklėjimo uždaviniai: pilnutinis skautybės sąjūdyje dalyvaujančių vaikų-berniukų-mergaičių-jaunuolių **asmenybių** ugdymas, paremtas šūkio DIEVUI, TĖVYNEI, ARTIMUI! siekimu, įstatų bei pošūkio vykdymu, pagal keturis skautybės ikūrėjo lordo Roberto Baden-Powellio nutiestus skautiškojo auklėjimo pagrindus:

1. tinkamu asmens būdo tobulinimu;
2. praktišku nagingumo kėlimu;
3. sąmoningu sveikatingumo skatinimu;
4. giliu tarnavimo idealui atsidavimo užsidegimu.

B.-P. skautybės tikslas apėmė šiais žodžiais:

“Lavindami savo skautus, turėkime aukštesnius tikslus priešakyje ir neleiskime sau per daug išigilinti į žingsnius.

“Neleiskime techniškai daliai persverti moralinės. Gabumas mąstyti laukuose ir miškuose, stovyklavimas, iškylavimas, gerieji darbai, jamborės draugystės — visa tai yra priemonės, o ne tikslas.

“Tikslas yra būdas — būdas su tikslu.

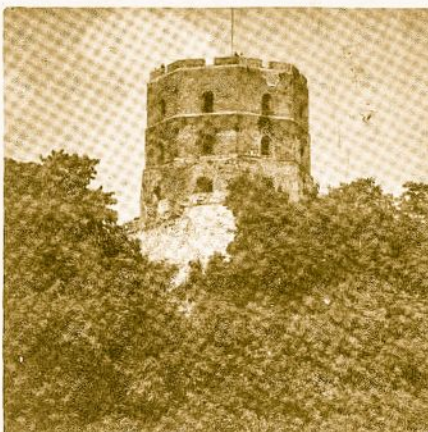
“Auklėjimas aukštų idealų dvasioje, pasitikėti savimi, turėti pareigos jausmą, būti tvirtam ir gerbti bei atjausti kitus — žodžiu, auklėti tas ypatybes, kurios sudaro būdą.

VILNIAUS UNIVERSITETAS ŽENGIA Į PENKTĄ ŠIMTMETĮ

MINĖJIMAMS PASIBAIGUS

1979 m. buvo ypač reikšmingi mums, lietuviams, nes suėjo 400 metų nuo Vilniaus universiteto įsteigimo. Ši sukaktis beveik visame pasaulyje buvo plačiai paminėta iškilmingomis akademijomis, parodomis, premijomis, knygų išleidimu, o taip pat ir spaudoje. Ne tik pavergoje Lietuvoje, bet ir išeivijoje visi būrėsi į komitetus sukakčiai paminėti, kad tik Gedimino įkurtos Lietuvos sostinės mokslo židinybūtų tinkamai prisimintas, įvertintas ir pagerbtas.

Bene skaudžiausias minėjimas buvo surengtas rugsėjo mėn. pačiame Vilniuje. Čia kai kurie lietuviai kalbėtojai dėkojo Maskvai ir padėjo dar tvirčiau įgyvendinti universitete sovietinės kompartijos reikalavimus. Maskva už tai atsiuntė universitetui sovietinį ordiną. O gėlės ta pačia proga buvo padėtos ne prie universiteto įkūrėjų kapų, ne prie buvusių profesorių, kurių daugelis yra palaidota Rusų kapuose, ne prie žuvusio studento

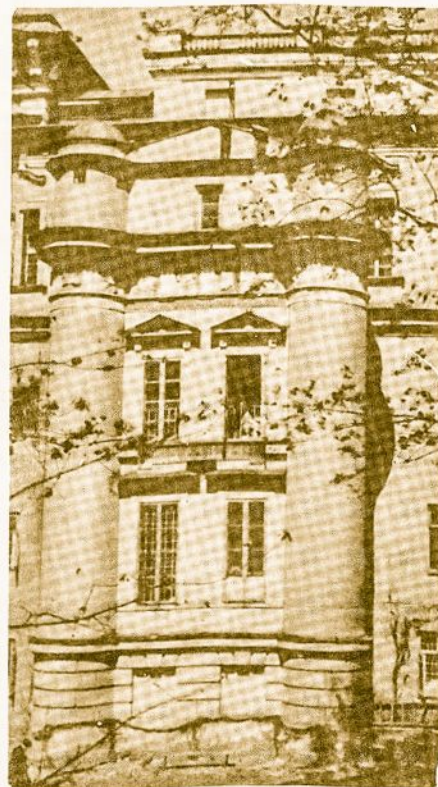
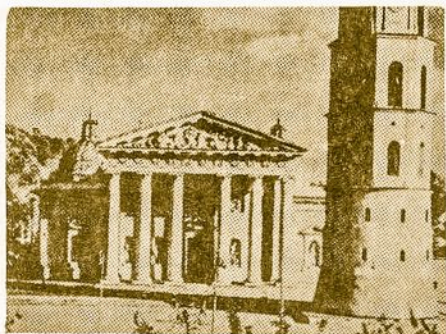
partizano kapo, bet prie Lenino paminklo.

Kaip gaila ir kaip skaudu, kad 400 metų universiteto sukaktis negalėjo būti atšvęsta laisvoje tėvynėje ir laisvame Vilniuje. O Vilniaus universitetas, kaip ir visa mūsų tauta, išgyveno daug skaudžių ir tamsių dienų. Tik prisiminkime, kiek kartų jo vardas buvo keičiamas ir kiek kartų svetimųjų jis buvo uždarytas. Net ir dabartinė universiteto vadovybė turėjo įtikinti rusus, jog universitetas tikrai švenčia 400 metų sukaktį. Mat, Maskva jo pradžią bandė laikyti tik nuo 1803 m., kai caras Aleksandras I savo dekretu jį pavadino Vilniaus imperatoriškuoju universitetu. Pavergėjai, prisidengdami broliškų tautų draugyste, viską universitete rusina. Daug dalykų jau dėstoma rusų kalba. Visi, norintieji įsigyti akademinius laipsnius, savo mokslinius darbus bei dizertacijas turi išversti į rusų kalbą. Tačiau į Vilniaus universitetą iš visos Lietuvos važiuoja jaunimas siekti aukštojo mokslo. Daugelis iš jų tiki Lietuvos prisikėlimu ir laukia laisvės ryto. Daugelio širdyse teberusena tėvynės meilės kibirkštis, įžiebta Romo Kalantos liepsnų.

Kartą prof. V. Mykolaitis-Putinas yra pasakęs savo studentams, jog jis Vilniaus universitete dar tebejaucia senųjų įsteigėjų ir didžiųjų žmonių dvasias. Ir tikrai! Kai įeini, būdavo, į senuosius universite-

to rūmus, kai pereini biblioteką, rankraštynus, aktų salę, kurioje ir prof. V. Mykolaitis buvo pašarvotas, tai pajunti šaltą vėsumą. Atrodo, kad tarp tų nišų, kolonų tarytum sienose slenka ir kryžiuojasi tamsūs šešėliai... Tą pat galima pasakyti ir apie Vilnių, nes jis savyje gaubia visą Lietuvos istoriją. Juk kiekvienoje siauriausioje gatvelėje, prie kiekvieno akmens, prie išlikusių vartų, prie pilies kalno bei senų bažnyčių pajunti didingą Lietuvos praeities velkimą.

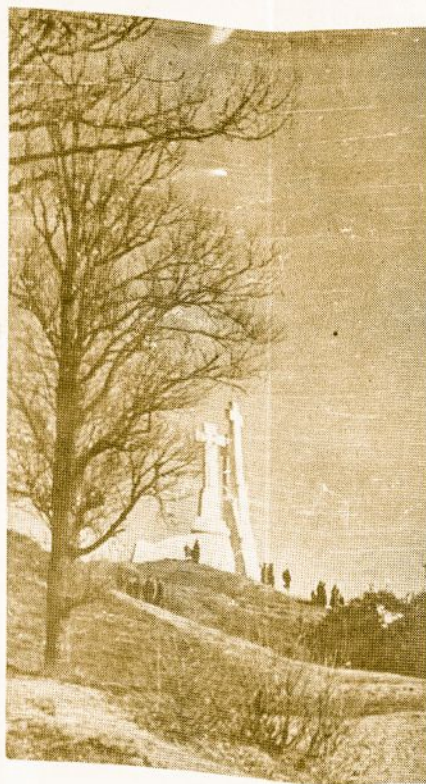
Vieną ankstų rudens rytą išėjome pasižvalgyti po miestą. Pasukome tiesiai gatvele Aušros Vartų link. Čia ne taip kaip seniau. Gatvėje mažai žmonių, o suklaupusių visai nėra. Daugiau buvo susigrūdusių ant laiptų, nes turėjo prasidėti pamaldos. Vyrai, eidami pro vartus, jau nebeusiima kepurų. Prie akmeninės sienos prisiglaudusi senutė slaptai pardavinėjo medalikėlius ir Aušros Vartų Marijos paveikslukus. Vėsus rytmečio vėjas gaivinančiai dvelkė. Tada

Laurynas Stuoka - Gucevičius

pasuko į katedros aikštės link. Kas gi ten? Pro rytmečio rūką atrodo lyg karalaitis melstųsi prie uždarytų katedros durų... Bet ne! Tai tik sargas atrakina sunkias duris, įeina į katedros vidų ir pradeda stumdyti į eiles ilgus medinius suolus. Mat, bus koncertas. Ne tik iš vidaus, bet ir iš lauko katedra taip skurdžiai atrodo. Lyg ir sumažėjusi, lyg nugrimzdusi giliau į žemę. Gal tokį įspūdį sukelia nuėmimas statulų su kryžiumi nuo stogo? Ką pasakytų dabar L. Stuoka-Gucevičius? Juk jis tą katedrą statė... Tuoju už katedros priėjome Gedimino kalną ir pamažu lipome taku aukštyn. Nuo pilies kuoro prieš mus išsiskleidė nuostabiai graži visa Vilniaus panorama su bažnyčių bokštais, su istoriniais pastatais ir senojo universiteto rūmais. Tarp žaliuojančių kalnelių tekėjo Neris, o kalno papėdėje lengva bangele sruveno į Nerį mažoji Vilnia. Tačiau pasigedome Trijų Kryžių kalno! Juos įsakė nugriauti svetimi atėjūnai... Baltaragio slėnyje sklaidėsi rudens ryto

migla. Staiga pasigirdo trimito garsas. Kas tai galėtų būti? Gal ir vėl kunigaikštis medžioja Paneriuose? O ne! Tai tik mokyklos vaikai šūkauja, lipdami į kalną, nes turi iškyla.

Daug, o daug brangių prisiminimų apie garsią Lietuvos senovę pasakoja mums senasis Vilnius... Tad tikėkime ir turėkime viltį, kad mūsų ateinančios kartos jau 500 metų universiteto sukaktį minės atgimusiame ir laisvoje Lietuvoje, kaip ir V. Mykolaitis-Putinas 1941 m. baisiojo birželio mėn. yra parašęs:

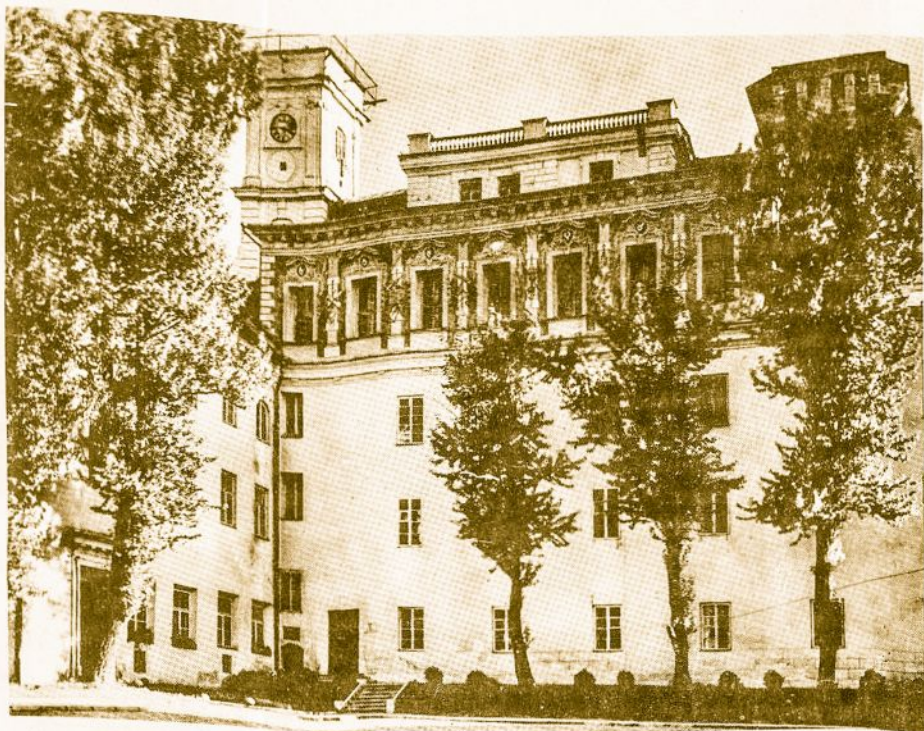
Bijūnų ir rūtų šalie, mano žeme gimtoji!

Paplūsi su ašarom, karštu sruvensi krauju.

Bet šiandien, kol tekančia saule raudonai dienoji,

Linkiu tau atgimt su rytojaus pasauliu nauju...

s. g.

Neringos tunto kanklininkėms vadovauja sesė Juodišiūtė ↓

Clevelando žvaigždžių rečitalis

Chicagos Tauro Rago orkestras, vadovaujamas v.s. Vlodo Vijeikio

Lituanicos stovyklos laužo linksmintojai

v.s. kun. S. Kulbis, SJ, veda Romuvos stovyklos "harmonicordus"

VIENTO VEIKLOS PLANAVIMAS

Kiekvienos veiklos pasisekimas priklauso nuo gero planavimo. Be plano mes negalime sėkmingai siekti skautavimo tikslų. Draugovės veikla tik tada gerai vystosi, kai vadija paruošia darbo planą ir jį vykdo. Panagrinėkime sekantį įvykį —

Trisdešimt penki draugovės skautai atvažiavo į rajono sporto šventę ir gavo nakvynę motelyje. Draugininkas praneša adjutantui, kad gauti 7 kambariai, ir paveda jam paskirstyti skautus: po penkis į kambarį. Adjutantas paruošia septynis lapus ir liepia skautams pažymėti: a) kuriame kambaryje jie nori nakvoti ir b) pasiskirti savo kambario vyresnįjį. Prieš leisdamas skautus į kambarius, draugininkas paprašo pažiūrėti sąrašus. Adjutantas didžiuojasi savo atliktu darbu ir perduoda draugininkui paruoštus lapus.

Draugininkas tuoj pastebi, kad viename kambaryje tėra tik du skautai, kitame — tik trys, o penki skautai neturi vietos.

Problema buvo greit išrišta, bet kodėl ji iš vis įvyko? Juk kas nors turėjo iš anksto nujauti, kad neįmanoma su draugove atvykti į motelį ir laikytis skilčių sistemų. Kaip šiai išvykai buvo galima geriau pasiruošti?

Šiuo atveju planavimą turėjo atlikti ne vienas asmuo, bet visa draugovės vadija. Pirmiausia reikėjo pažiūrėti į uždavinį: reikia sugrupuoti 35 skautus septyniuose kambariuose, kiekviename kambaryje po vadovą. Toliau reikėjo pažvelgti į priemones bei dalyvius: penkios lovos kambaryje, keturios skiltys, adjutantas, pavaduotojas ir išdininkas. (Ar planas jau ima ryškėti?)

Planavimas visad lengviau ir greičiau vyksta, kai žinome, ką bandomė atsiekti. Todėl, svarstant uždavinį, bandykime pasistatyti klausimus ir įsivaizduoti galimus sprendimus:

1. Ką mes norime atsiekti?
2. Kokie bus rezultatai?
3. Ar gali būti daugiau, negu vienas priimtinas sprendimas?

Jei taip, ar jie vienas antram neprieštarauja? Kai planas pradeda vystytis, turime pagalvoti ir apie atsarginę išeitį. (Pavyzdžiui, ką draugovė būtų dariusi, jei vienuose kambariuose būtų galėję tilpti tik po keturis skautus, o kituose — po šešis?) Visada kas nors gali sumaišyti numatytą planą, todėl paruoškime kitą atsargai.

Planą paruošus, pasiskirstoma pareigomis bei viskas surašoma, kad kiekvienas narys galėtų susipažinti ir suprasti.

Dabar svarstytus dalykus susumuokime, o atlikę uždavinį, bandykime juos įvertinti. Įvertindami, klausime save:

- * Kaip būtume galėję uždavinį geriau atlikti?
- * Ar vartojomė visas galimas priemones (skautus, tėvus, įvairią medžiagą)?
- * Ar svarstėme ir kitokį planą? Ar visi vadijos nariai dalyvavo?
- * Ar visiems jis buvo priimtinas? Ar visi buvo patenkinti rezultatais?

Vilniaus Universiteto kiemo vartai

PAKĖLIMAI — APDOVANOJIMAI

LSS Tarybos Pirmija lapkričio pirmosios proga pakėlė į vyresniškumo laipsnius ir apdovanojo garbės ženklais:

Apdovanotas Geležinio Vilko ordinu:

v.s. Jonas Dainauskas,

Apdovanoti Lelijos ordinu:

s. Ramūnas Bužėnas, L.A.,

v.s. Danutė Čižauskienė, Australija,

Pakeltas į vyr. skautininko laipsnį:

s. Vytautas Vidugiris, L.A.

Pakeltos į skautininkės laipsnį:

ps. Irena Bužėnienė, L.A.,

ps. Pajauta Pullinen, Austr.,

į paskautininkio,-ės laipsnį:

v.sl. Ilona Bužėnaitė, L.A.,

v.sl. Audra Griniūtė, L.A.,

v.sl. Daiva Jusionienė, L.A.,

v.sl. Stasė Koronkevičienė, L.A.,

sl. Audronė Kovalskienė, Austr.,

v.sl. Ginutis Matutis, Chicago,

v.sl. Mindaugas Mauragis, Austr.,

v.sl. Eduardas Meilus, jr., Worc.,

v.sl. Algis Milvydas, Austr.,

v.sl. Bronius Naras, Worc.,

v.sl. Giedrė Penčyliienė, Chicago,

v.sl. Onutė Pridotkienė, Worcester,

v.sl. Manfredas Prišmantas, L.A.,

v.sl. Eglė Žižytė-Suchowerskyj, Austr.,

v.sl. Eimutis Šova, Anglija.

AMERIKOS SKAUTAMS ~ 70 METŲ

Vieno skauto gerasis darbelis

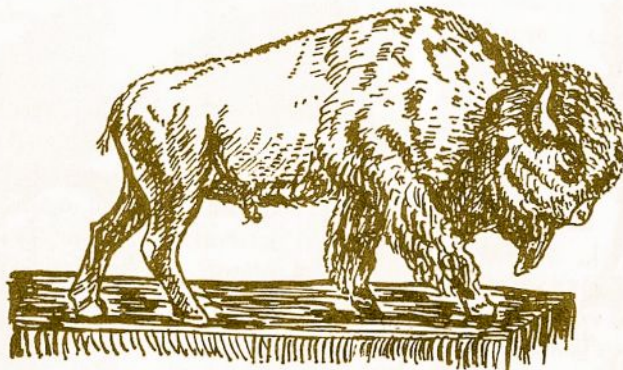
Vienoje Gilwellio parko Anglijoje aikštelėje stovi bronzinė buivolo statula su šitokiu įrašu: "Nežinomam Skautui, kurio ištikimybė kasdieniniam geram darbeliui atnešė Skautų Sąjūdį į Jungtines Amerikos Valstybes."

Ką visa tai reiškia?

iš piniginės, jis pasiūlė savo palydovui, kurį tas atsisakė priimti.

"Ne, ačiū, pone," pasakė berniukas. "Esu skautas, ir skautai nepriima atlyginimo už gerus darbelius".

"Už gerus darbelius? Skautai? — nustebo p. Boyce. "Kas yra tie skautai?"

1909 metų labai ūkanotą dieną — Anglija garsi savo tirštu rūku — William D. Boyce, amerikietis knygų leidėjas, ieškojo vieno namų senoje Londono miesto dalyje. Nuo priešpieť jau degė gatvės šviesos, o į pavakarį darėsi visiškai tamsu, ir p. Boyce dar tebeieškojo jam reikalingo antrašo.

Staiga iš rūko prisiartinio berniukas ir paklausė, ar jis galys būti naudingas. Amerikietis maloniai nustebo ir pasisakė ko ieškąs. Tada berniukas skautiškai pasaliutavo ir pasakė: "Eikite su manim, pone."

P. Boyce bematant buvo nuvestas prie ieškomų namų. Išėmęs šilingą

Tada berniukas paaikškino ir nuvedė poną į netoli esančią lordo Baden-Powellio raštinę. Pasikalbėjęs p. Boyce nutarė, kad ir amerikiečiai berniukai mielai išijungtų į didįjį skautišką žaidimą.

Taip ir atsitiko, kad 1910. II. 8 d. Mr. Boyce ir kiti, kuriems patiko skautybės idėja, įsteigė Amerikos skautus. Nuo to laiko vasario 8 d. laikoma skautybės Jungtinių Amerikos Valstybėse gimtadieniu.

Pasaulis būtų daug geresnis ir įdomesnis, jei mes visi kasdien atliktume bent vieną gerą darbėlį. Ar tu taip pat galvoji? O.S.

P A R A D A S

VLADAS VIJEIKIS

— Tėveli, — šūktelėjo Juozukas, — ar paštininkas dar neatnešė „Skautų Aido“?

— Ne, šiandien nėra. Šį kartą tik lietuviškas dienraštis atkeliavo. Kitą savaitę gausi ir „Skautų Aidą“. Bet štai čia rašo, kad mūsų mieste bus švenčiama iškilmingai Vasario 16 dienos šventė. Eisim visi į minėjimą.

— Ar Lietuvoje irgi būdavo minėjimai? Ar taip pat visi susirinkdavo į salę?

— Žinoma. Būdavo ne tik minėjimai, bet ir parada. Eidavo kareiviai, šauliai, skautai, mokiniai. Visai panašiai kaip čia, kai švenčiama Amerikos nepriklausomybės šventė.

— O tu, tėveli, ar žygiavai parade?

— Žinoma. Aš buvau šaulys, ir mūsų būrys dalyvaudavo parade.

Kartais būdavo šalta, net veidai įraudavo nuo šalčio, bet taip dar gražiau atrodydavo mūsų paradas. Kelis kartus man teko nešti būrio trispalvę.

— Trispalvę?

— Taip mes dažnai vadiname savo lietuvišką vėliavą. Geltona-žalia-raudona, ar supranti, Juozuk?

Trispalvė...

Juozukas susimąstė, o savo mintyse matė augštaūgį tėvelį su gražiai plėvėsuojančia vėliava. Net užmigęs sapnavo didelį paradą Lietuvoje. Ir jis pats žygiavo kartu su tėveliu, buvo daug žmonių, grojo orkestrai...

Ir jam taip įstrigo į galvą paradas su trispalve, kad jis sugalvojo vasario 16 dieną vėliavėlę prisiegti prie savo švarkelio. Tai bus beveik kaip paradas.

Juozukas ėmė rengtis švęsti Lietuvos nepriklausomybės šventę. Jis paprašė mamos, kad padarytų mažytę vėliavėlę prie atlapo, o

paskui dar sugalvojo, kad ir jo jaunesnės dvi sesutės, Janytė ir Birutė, kurios dar nevaikščiojo į mokyklą, turi taip pat tą dieną būti su vėliavėlėmis. Todėl Juozukas paprašė mamos, kad padarytų dar kelias vėliavėles.

— O kaip manai, Juozuk, kad ir mes su tėveliu tą dieną pasipuoštume lietuviškom trispalvėm? — paklausė mama.

Juozukas net pašoko iš džiaugsmo, kad mama pritaria sumanymui.

Paskui jam atėjo mintis, kad jis pats iš popieriaus padarys lietuviškų vėliavėlių ir šventės dieną papuoš visą butą. Ištisą savaitę jis buvo užsiėmęs šiais darbais.

Pagaliau atėjo lauktoji Vasario 16 d. Juozukas pasipuošė lietuviška trispalve, o kišenėje dar turėjo keletą savo draugams.

Pertraukos metu visi vaikai domėjosi jo vėliavėle, o vienas paklausė, kam ją dėvi. Sužinojęs, kad šiandien Lietuvos nepriklausomybės šventė, paprašė:

— Juozuk, duok man vieną vėliavėlę. Aš irgi noriu šiandien ją nešioti.

Tas, kuris prašė, buvo latvis, ir Juozukas rimtai ėmė mąstyti, ar nelietuvis gali lietuvišką vėliavėlę nešioti. O latviukas jam pareiškė:

— Kai bus Latvijos nepriklausomybės šventė, tai aš tau duosiu latvišką vėliavėlę.

Tada Juozukas prisegė lietuvišką trispalvę latviukui ir išdalino visas turėtas vėliavėles kitiems draugams.

Grįžęs namo, Juozukas rado abi savo sesutes bėgiojančias po kambarį su vėliavėlėmis. Ir čia jam atėjo į galvą nauja mintis. Jis nieko nesakė mamai, o su Janyte ir Birute kažką rengė. Jie visi trys ilgai šnabždėjosi, slapta dirbo, o mamai paklausus, pasakė, kad turėtų kantrybės, kol tėvelis grįš iš darbo.

Tėčiui paėjus, Juozukas paprašė abudu tėvelius susėsti svečių kambaryje. Tėvelis ir mamytė stebėjosi, kas čia gali būti rengiama. Bet ilgai laukti nereikėjo: pro miegamąjį duris pasirodė Juozukas su vėliava rankose. Iš paskosėjo Birutė ir nešė Vyčio paveikslą, o visų gale žygiavo jauniausioji Janutė ir traukė vežimėlį su visomis savo lėlėmis ir meškiuku. Visi trys dainavo: „Kur bėga Šešupė, kur Nemunas teka...“

Paradas, pražygiavęs per svečių kambarį, pasuko virtuvės link, paskui per valgomąjį vėl grįžo atgal.

Tėvelis apkabino savo vaikus ir labai susijaudinęs pasakė:

— Tai mano vaikai! Tai išaugs geri lietuviai! Bus tikri patriotai!

Pasibaigus paradiui, tėvelis visą vakarą pasakojo vaikams apie Lietuvą. Taip Juozukas su seselėmis atšventė Vasario 16 dieną namie, o sekmadienį visi vyko į minėjimą.

LABAS RYTAS, GRAMATIKA!

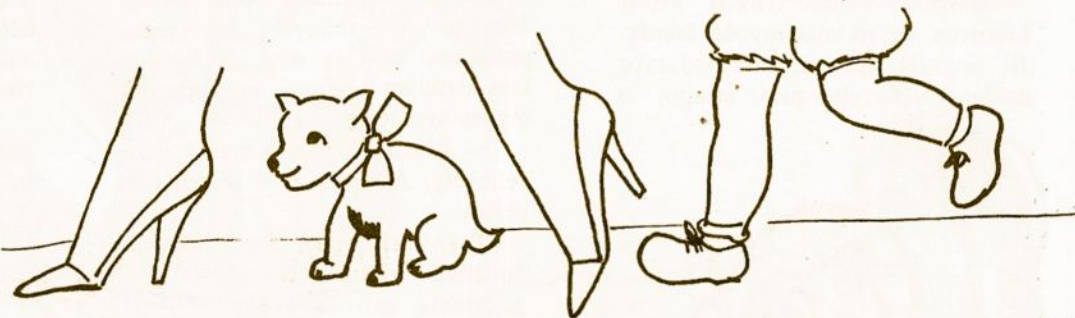
Ar pažistate
šitą sutvėrimą?

Jis vadinasi **SU**.

Jis labai geras žodis,
tik gaila, kad jis toks lan-

dius ir mėgsta listi ten, kur jo visai nereikia.
Tada jį reikia išmesti. Mes jį visuomet pasikvie-

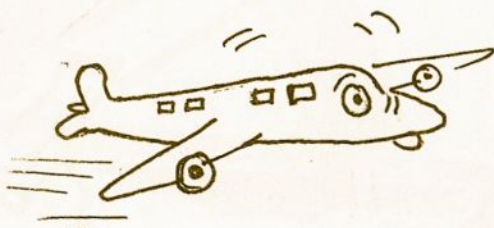
čiam kai
einam
SU mama
ar
SU šuniu.

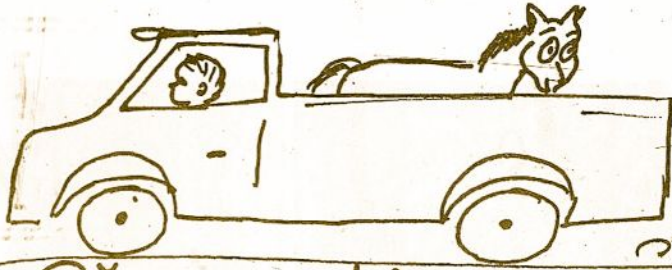

Bet mes jį paliekam namie, kai va-
žiuojam automobiliu arba traukiniu, rašom
pieštukui, sriubą valgom šaukštu.

Tada **SU** yra visai nereikalingas.
Kartais **SU** galima
išmesti arba

palikti,
žiūrint,
ka mes
norim
pasakyti.

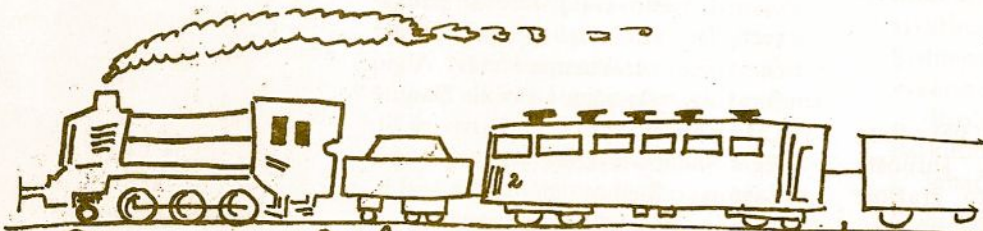
Aš **su** arkliu važiuoju.

Aš arkliu
važiuoju.

Skautas atvažiuo
su
traukiniu

Draugė traukiniu atvažiuo.

Pagalvok, kaip tu važiuoji
į sveigą: ar **su** traukiniu?
ar **su** autobusu?

piešė Viltė
Araitė,
tekstai
sesės A.K.

STOVYKLOS

Ant plento, einančio iš Canberros į Sydneją, pravažiuojanti mašina sinalizuoja kitai sustoti. Trumpas pokalbis, ir — iš perpildytosios vienos keleivių persėda į kitą, ne taip daug prikrautą. Žodžiu — motorizuoti gailestingieji samariečiai, įrodą, kad gerąjį darbėlį gali bet kur padaryti! . . . Prie jų sustoja ir trečia, prisėdusi jaunimo, pasiteirauti, kokios bėdos šias dvi mašinas apsėdusios . . .

Tai sydneyiškai grįžta iš Canberros tunto stovyklos . . .

* * *

Į šią BAUBLIO vardu pavadintą — patyrimo stovyklą, suruoštą Canberros Baltijos tunto gražioje australų skautų Cottermouth stovyklavietėje ant Murrumbidgee upės kranto, sausio 2—13 d.d. sugužėjo gražus būrys jaunimo bei vadovų: 44 iš Sydnejaus, 40 iš Melburno, 38 iš Canberros, 5 iš Geelongo, 4 iš Tasmanijos ir 1 iš Adelaidės; iš viso 132, įskaitant savaitgalinius stovyklautojus.

Bendrajai stovyklai vadovavo ps. Mindaugas Mauragis, viršininko pavaduotoja ir Sėsėrijos stovyklos

vadovė — ps. Audronė Kovalskienė, Brolijos stovyklos v-kas s.v. Juras Kovalskis, stovyklos adjutantas — s.v. Rika Sipavičius, programos vedėjas — s.v.v.sl. Ridas Daukus, sekretorė — ps.fil. Pajauta Pullinen, ūkio vadovas — s.v. Romas Miniotas, virėjas — s.v. Antanas Mikus, stovyklos leidinio redaktoriai — v.s. dr. Aleksandras Mauragis ir s. Algirdas Karpavičius (leidinėlį bus galutinai paruoštas ir išsiuntinėtas po stovyklos jos dalyviams). Pastovyklių vadovai: paukštyčių ir vilkiukų — ps. Jūratė Šimkienė, talkinama inž. Algio Šimkaus, skaučių — v.s. Danutė Čižauskienė, vyr. skaučių — ps.fil. Eglė Suchowerskienė, skautų — ps. Šarūnas Žiedas, budžių — j.b. Andrius Pranckūnas, sk. vyčių — s.v. Gediminas Sauka.

Stovykla skirta skautiškojo patyrimo įsigijimui, todėl buvo smarkiai ruošiamasi specialybėms, patyrimo laipsniams ir t.t. Visos pastovyklės stovyklos laiku suruošė po dienos žygį mišku, plaustu dienos kelionę upe ir po naktinę iškylą.

Stovyklavietė gana gilioje dauboje, prižėlusioje retokais medžiais.

Jos vienu kraštu teka Murrumbidgee upė: negili, bet tinka maudy-muisi.

Skautų, čių stovyklos išsimėčiusios atskiromis palapinių grupėmis — pastovyklėmis, kurių čia gana gausu: paukštyčių „Tulpių“ pastovyklė, skaučių Vaidilučių, vyr. skaučių Amžinosios Ugnies ir vilkiukų Baravykų; skautų ir sk. vyčių. Štabo palapinės — vidury: tarp Brolijos ir Sėsėrijos stovyklų.

Daug įvairių stovyklinių įrengimų: stovyklos vartai, kryžius, stalai „Taukuoto Antano“ valgykloje, indauja, tiltas ir lieptas per upę, „skrajojanti lapė“, labai pamėgta stovyklautojų, kaip malonus pasivažinėjimas į upę . . . Bet pati garsiausia stovyklos įžymybė buvo stovyklos „Baublys“, kurį pastatė vyr. skautai Poškos baublio pavyzdžiu. Jis stovėjo vėliavų aukštyje ir spėjo apie save sukurti visą eilę neįtikimiausių legendų pvz., vienas vilkiukas mane tikino, kad, kai tik keli skautai vyčiai sulendą į baublį, tuoj pradeda žaibuoti ir lyti . . .

Mūsų batai bus sausi! D. Mauragy-tė, R. Daukutė ir B. Howe.

Penktadienis (sausio 11 d.) vadinasi pasninkas — stovykla pasodinta ant žuvinės dietos. Bet kai maistas geras ir žuvies mėgėjų daug — niekas nesiskundžia. Diena karšta, bet pavakare pakilo stiprus vėjas, sutemus atnešdamas ir lietų.

Paskutiniąją naktinę iškylą su-ruošė paukštyčių-vilkiukų pastovyklė. Pavakare jų gražus būrys, susipakavęs mantą į tvarkingus ryšulius, buvo išvežtas į aplinkinius kalnus, iš kur prasidėjo iškyla. Čia jaunieji turėjo pasistatyti lapines, įsiruošti lovas ir t.t. Maisto išteklius nešė palyda, kurią sudarė keli sk. vyčiai-tėvai ir vyr. skautės. Ekspedicijai vadovavo Tasmanijos sk. vyčiai — Ignas ir Linas Vaičiulevičiai.

Jaunuosius iškylautojus naktį užklupo trumpa audra su perkūnija. Stovyklos vadovybė lūkuriavo jų grįžtant (vyčiai, kurie lydėjo jaunuosius, dėl atsargumo turėjo netoli iškylavietės paslėpti mašiną...), bet jie grįžo tik šeštadienio priešpiečiais, aukštai iškeltom galvom. Mat, ne tik saugiai praleido audrą miške, bet iš pačios Baublio stovyklos nakties metu stebuklingai dingo sk. vyčių lazdos ir sesių šlipsai, kuriuos vilkiukai-paukštytės, su tam tikrom ceremonijom, vėliau grąžino savininkams...

Penktadienio vėliavų nuleidimo metu (skautininkų ratelyje) skautininko-kės įžodį davė du Canberros skautų vadovai: Mindaugas Mauragis ir Audronė Kovalskienė. Įžodį pravedė Rajono vadas v.s. B. Žalys ir rajono vadijos nariai, iš kurių dvi sesės stovyklavo, o kiti 3 atvyko savaitgaliui.

Vakaro laužui, užklupus lietui, teko, susispausti valgykloje. Čia prisidainuota iki išnaktų, nebeįvykus numatytiems šokiams, juos irgi pakeitė dainos, pajvairinta šūkiais, „Tetos Baublienės“ išmintingais patarimais, skaitomais Loretos Čižauskaitės, bei „stovykline“ daina, rašyta Algio Šimkaus (dainuojama dueto — Šimkaus ir Mauragio),

apdainuojančia visus dienos stovyklinius nutikimus.

Šeštadienį šalta: taip ir dairaisi, ar sniegas nepradės kristi nuo kalnų...

Priešpiet stovyklautojai turėjo atlikti dar įvairius uždavinius — statė modelius ir kt., o popiet prasidėjo tikras sujudimas: į stovyklą pradėjo keliauti svečiai iš Canberros, iš Sydnejaus, o skautai ruošėsi paskutiniam vėliavos nuleidimui.

5.30 val. į aikštę (su vienetų vėliavomis) atžygiavo pastovyklės, vedamos savo vadovų. Skaitomi įsakymai, du Tasmanijos broliai (I. ir L. Vaičiulevičiai) ir 4 canberriškiai (R. Daukas, R. Miniotas, J. Kovalskis ir R. Sipavičius) apdovanoji Vėliavos žymenimis; juos užsegė rajono vadeiva v.s.fil. B. Barkus.

Nuleidus vėliavas, visi skuba prie aikštės šone pastatyto kryžiaus ir ten įrengto altoriaus. Čia šv. Mišias atlaikė rajono dvasios vadovas s.kun. Petras Bukus, pasakydamas pritaikytą pamokslą. Daugelio brolių-sesių stovykloje paruoštų darbelių buvo atnešta ir padėta prie altoriaus. Pamaldos užbaigtos stovyklos malda. Virš 70 stovyklautojų priėmė šv. komuniją.

Vakare, prietemomis, suliepsnojo didžiulis, skaistus laužas (vedė R. Miniotas, talkino Š. Žiedas su R. Barkute), praėjo pasigėrėtinai — broliai ir sesės dainavo, leido

Vilkiukai pastatė rankšluosčių ka-byklą...

šūkius, krėtė pokštus, inscenizavo. Seniai beteko matyti tokį entuziastingą laužą — gal tik Šeštoje Tautinėje Stovykloje...

Paskutinė stovyklos naktis, — ir tylą šianakt sunku įgyvendinti: visi savo palapinėse dar ilgokai „ūtu-riuoja“, dalinasi dienos įspūdžiais... Juk rytoj jau į namus!...

Sekmadienio rytas, bet stovykloje, vos prašvitus, užverda darbas: dar prieš pusryčius pradedamos nuimti palapinės, į paskirtas vietas savo kuprines ir lagaminus neša Melburno ir Geelongo skautai, atvyksta Canberros Melburno ir Sydnejaus tėvai atsiimti savo stovyklautojų...

Brolis virėjas duoda signalą paskutiniems pusryčiams — stojame į labai jau sumažėjusią eilutę, bandydami atrišti indų maišelius, kuriuos kažkoks juokdarys taip sumezgiojo, kad kai kam teko visas 5 minutes atnarplioti... Pavalgę, daugumas atsisveikina su stovyklos vadovais ir bičiuliais ir išvyksta. Lieka tik būrys Canberros ir Sydnejaus vyčių paskutiniams darbams.

Sudie, gražioji Baublio stovykla!

Vyt. Šiaurys

Šiuo keliu eik! I. Vaičiulevičius, J. Keblys ir T. Pullinen žygyje.

SEKMADIENIS BAUBLIO STOVYKLOJE

Prabudo stovykla — sekmadienis. Pirmas žvilgsnis į dangų: ar saulė švies, ar vėl reikės tvanui ruoštis (stovyklos dalis vieną naktį smarkiai „nukentėjo“ nuo audros)? Bet šviečia tik stovyklos vadovų veidai, o saulė dar po debesėlių. Pakėlę vėliavą, papusryčiavę, renkamės prie kryžiaus šv. Mišioms. Iš Sydnejaus atvykęs kun. P. Martuzas atlaiko pamaldas ir pasako pamokslą. Apsitvarkom palapines ir, debesiems šiek tiek prasiskyrus, drąsieji eina maudytis. Nors ir sekmadienis, bet nuo darbų nepabėgam. Ypač smarkiai reiškiasi vilkiukai, pastatydami prausyklą ir pakabyklą rankšluosčiams.

6 val. renkamės aikštėje vėliavų nuleidimui. Susirinkusius pralinksmina staigmena. Kadangi stovykloje gerai nusiprausti yra gana sunku (upėj vanduo kaip kava, o šilti dušai toli ant kalno), mūsų didieji vyrai — vyčiai ir budžiai — surado išeitį. Vyčiai, atvykę į aikštę, sulindo į baulį, o budžiai, atsinešę kelis dubenis vandens, juos per skylėtą

baublio stogą gerokai „pakrapino“. Vyčiai, atsilygindami, nunešė budžius po šaltu dušu ir juos gerai išmaudė...

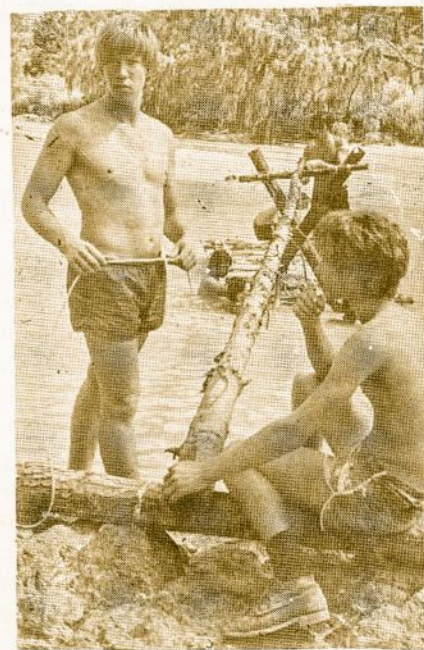
Seka rimtoji vėliavos nuleidimo dalis, įsakymai: Tomas Vaičiulevičius (iš Hobarto) duoda skauto įžodį.

Slenka žemyn vėliavos. Skubam vakarienės ir su nekantrumu laukiame vakaro: mat, pažadėtas kaukių balius. O tas dangus vis apsiblausęs, debesis juodi, per vakarienę lyja. Bet stovyklautojai nuotaikos nepraranda, ruošia rūbus, papuošalus. Ir gauna atpildą — baulio vaiduoklis, kuriam lietus nepatiko, kai vyčius „prausė“, lietuš sustabdo prieš pat paradą. Na, ir rikuoja visokios keistos būtybės: indėnai, piratai, karalienės, gyvatės, bobutės, vaikščiojantys medžiai ir t.t. Komisijai tikrai sunku išrinkti įdomiausias kaukes! Bet greit išsprendžia problemą, ir skelbiami laimėtojai. Paukštytės gauna 3 premijas: Vilija Tamošaitytė — mergaitė iš Havajų; Daina Mauragytė — bobutė; Rita Čižauskaitė — Eglė, žalčių karalienė. Vilkiukai irgi 3 apdovanojami: Andrius Daukus — indėnas, Paulius Stepanas — burtininkas; Danius Mauragis — turistas. Skaučių medalį laimi piratės — Kristina Cox ir Belinda Hornaitė, o skautų — Siamo dvynukai: Povilas Stašionis ir Raimundas Jurkšaitis. Ir vyresnieji prisidėjo prie parado, ir net

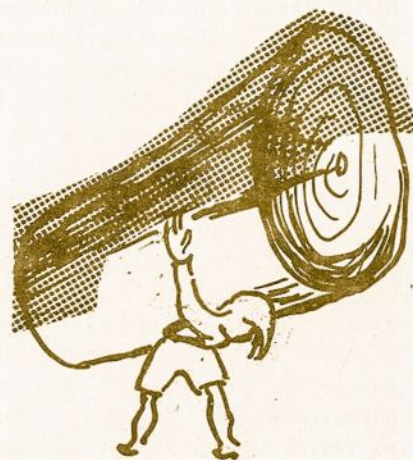
prizus laimėjo! Danutė Čižauskienė — valytoja, Jūratė Šimkienė — baidyklė, o Antanas Mikutavičius su Rika Sipavičium — virejas ir ponas su fraku. Džiaugėsi laimėtojai, džiaugėsi visi kiti, trypdami polką ir suktinį. Šoko paukštytės su vyčiais, skautininkės su vilkiukais, ponai su piratėmis, net mėnulis šypsojosi...

Linksmas vakaras, ir dar viena graži stovyklos diena praėjo.

P. P.

R. Pullinen, E. Zduoba ir J. Bindokas stato lieptą.

CLEVELANDE

KŪČIOS

Iš tradicijos Clevelando vyr. skautės ir skautai vyčiai ruošia Kūčias. Kartais pasikviesdami mamų taktą, kartais, kaip šiemet, jau savo jėgomis. Prie puodų ir lėkščių triūsė vyr. skautės L. Čipkutė ir A. Žiedonytė; jos pačios šeimininkės! Programą pravedė senas skautas vytis ps. Algis Nagevičius, pradžia pakvietęs svečių kun. R. Šakalį sukalbėti maldą. Žvakučių liepsnelės žibėjo, visų mintys sukaupytos rytojui. Plotkelių

pasidalinime su kiekvienu pasisveikinta ir, padavus ranką, pabučiuota skruostan. Kūčių vakarieneje bent 12 valgių reikia paragauti, o kurios sesės laikosi dietos, nuostatui tikrai „nusikalto“.

Programa įvairi. Labiausiai patinka „burtai“ ir linkėjimai. Atvyko ir Kalėdų senelis, net iš tolimo šiaurinio Michigano. Tai skautas vytis ps. R. Vasys. Jis kiekvieną apdovanojo dovanomis.

Reikia pažymėti, kad Kūčios yra daugiau uždaro pobūdžio, ir tik keli vyresni vadovai yra kviečiami dalyvauti: jaunimas norįs savame tarpe pabendrauti.

„Ar buvai gera skautė?“ — klausia Kalėdų senelis (ps. R. Vasys) vyr. skautės R. Motiejūnaitės.

RINKOSI CLEVELANDO AKADEMIKAI

Gausus būrys filisterių, tikrųjų narių bei kandidatų dalyvavo ASS Clevelando skyriaus metinėje šventėje, kuri įvyko šeštadienį, gruodžio 1-ąją pas Petraičius.

Sueigą vedė Rasa Petraitytė ir Linas Jokubaitis. Pirmininkė Daša Orantaitė pateikė skyriaus veiklos apžvalgą, pristatė naujus kandidatus ir padėkojo fil. Civinskui už gražią auką akademikams skautams. Iždininkai Linas Jokubaitis ir Mirga Kižienė trumpai apibūdino iždo stovį, o pirmininkas A. Juodikis padėkojo buvusiai valdybai už visas darbo pastangas. Po to jis pristatė Rūtą Pauperienę, ASS Centro Valdybos atstovę iš Chicagos, kuri pasižiaugė Clevelando skyriaus atkurta veikla ir pateikė įdomius ir įvairius akademikų skautų ateities planus.

Sekanti dalis buvo valdybos rinkimai. Nauja valdyba pasiskirstė pareigomis taip: ASS skyriaus pirmininkė — fil. Jūratė Petraitytė; ASD pirm. — t.n. Diana Petrauskaitė, pirm. pav. — t.n.

Muzikantai atlieka programą...

Plotkele dalinasi kun. R. Šakalis su sese D. Miškinyte.

V. Bacevičiaus nuotraukos

Skautininkės uždega susiartinimo žvakutės.

Rasa Petraitytė; Korp! Vytis pirm. — Edas Klimas, pirm. pav. — Linas Jokubaitis.

Po skanių vaišių, paruoštų p. Mainelienės, Chicagos viešnia Rūta Pauperienė parodė įdomias ir retai matytas skaidres iš Lietuvos.

Dalia

fil. L. Pauperienė sveikina Clevelando kolegas. ↓

SKAUTININKŲ POBŪVIS

Mūsų miesto skautininkės, norėdamos išlaikyti paprotį, kad bent kartą per metus visos susėstų prie bendro stalo, vėl susirinko sausio 4 dieną pobūviui-vakarienei Lietuvių namuose. Apsilankė skautininkės, skautininkai ir prijaucią skautybei — virš 75 dalyvių. Jaukioje nuotakoje pasivaišinta gera Lietuvių namų kulinarija. Programos pranešėja s. Irena Giedrienė pakvietė poetą-rašytoją B. Gaidžiūną, kuris savo nauja kūryba nukėlė mintimis į gimtinę Lietuvą. Žurnalistė s. A. Balašaitienė humoristine satyra atskleidė mūs gyvenimo nuotrupų. Vyr. Skautė D. Miškinytė su skautu G. Mačiu atliko (fleita ir gitara) muzikos kūrinėlių.

Visam tam daug pasidarbavo

v.s. B. Juodikienė, s. A. Petukauskienė ir kitos; labiausia padėka p-kei v.s. J. Budrienei, kuri rūpinosi viskuo.

Norėtusi pridurti: panašūs renginiai turėtų atsispindėti daugiau skautiška dvasia. Trūko linksmumo ir dainų.

Fil. A. Juodikis taria žodį.

Groja D. Miškinytė ir G. Mačys.

PIRMAJĄ TUNTININKŲ KONFERENCIJĄ PRISIMINUS

Tur būt Sąjungoje turime vienintelę skautininkų porą, kuri taip sutartinai ir jau daug metų reiškiasi veikloje. Tai visiems pažįstami Kiliuliai, kurie pirmosios tuntininkų konferencijos atvykusiems dalyviams siūlė sėstis su nepažįstamais. Ta konferencija buvo naudinga, ir užtat AČIŲ Vyriausiems Skautininkams Irenai Kerelienei ir Vytautui Vidugiriui, kad jie ryžosi sušaukti Sesorijos-Brolijos tuntininkus, -kes bei kitus vadovus, -ves į Beaumont stovyklavietę praėjusio lapkričio 23—25 dienomis, kai JAV šeimos sėdėjo prie kalakutų ir Dievui dėkojo už visas rudens gėrybes. O tris kartus AČIŲ sušunka konferencijos dalyviai tiems pažįstamiems Kiliuliams už programos paruošimą ir vadovavimą chronometriniu tikslumu, kurio gali pavydėti ir geriausiai organizuojamos sporto žaidynės.

Šalia tikslumo svarbu ir turinys. Kas gi anoje konferencijoje dėjos? O... labai daug gražių dalykų!... Gal net perdaug: dalyviai žiniomis išsipūtė ir vos besutیلpo į automobilius, kai reikėjo namo važiuoti. O tų suvažiavusių, remiantis precizišku sesės Stefos Gedgaudienės surašymu, iš viso buvo 63 (pastebint, kad iš 66 užsiregistravusių, 3 neatvyko). Sesės, kaip ir tinka, pirmavo: jų buvo 37. Visos įdomios ir vienodai energingos, kai žygiuojant reikėjo ant nugarų dramblius piešti... Brolių prisikaičiuota 26. Vietovėmis atstovauta taip: Clevelandas—14, Torontas—13, Chicaga—11, Omaha—8, Los Angeles ir Bostonas po 3, Rochesteris, New Yorkas ir Detroitas po 2, Hamiltonas 4. Įdomi buvo omahiškių grupė. Tolimą kelią atvairavo automobiliais ir jautėsi nepavargę

— jų visur buvo pilna. Nepavargę ir išvažiavo, nors po tų visų žinių, pratimų ir vakaronių galėjai tik vieno daikto ilgtis — būtent, miegmaišio...

Laima ir Česlovas Kiliuliai ant savo programos virvutės sukabino gana daug sesių ir brolių, kurie turėjo apie ką nors kalbėti, diskusijas vesti ir šiaip ką nors parodomo padaryti. Prišti kabėjo ir abu Vyriausi Skautininkai, ir patys programos vedėjai, Česlovas Senkevičius, Pranas Karalius, A. Paužolis, G. Matutis, J. Budrienė, A. Muliolienė, V. Skrinskas, V. Jukubaitis, D. Eidukienė, S. Gedgaudienė... O tos vakaronės be Audros Griniūtės būtų buvusios ne tokios jau geros. Kalbant apie gerumą, prisimintinas ir maistas, gal ir dviaukštės lovytės šiltuose bara-

Jaunesniosios kartos dalyviai (iš kairės) ps. Remigijus Belzinskas — Pilėnų tuntininkas Clevelande, Darius Lapinskas iš Rochesterio. Rimas Reškevičius ir Ričardas Arnauskas iš Omahos, aktyviai dalyvauja diskusijose.

kuose, jei nepasidavei miestiečių ~~iki~~ pagundai ir nepasukai į Holiday Inn, kelių sankryžoj — lyg tyčia — pastatytą...

Jei pradinė „parodomoji“ sueiga buvo nei šiokia, nei tokia, daugiau gal blanki, tai užbaiga pravesta tikrai įspūdingai ir labai gerai suorganizuota: trumpa, aiški, skau-

*J. Šarkos nuotr.
Ir gerai pavalgyt valandėlę gaudavom...*

tiškai gyva, visi simboliniai veiksmai suprantami.

Pirmoji tokia konferencija, be abejo, pastumė vadovus, -ves teisinga linkme, įdavė po nemažą krepšėlį įvairių ir labai reikalingų žinių ir apvienodino planavimus. O jau pats trijų dienų laikotarpis visus sujungė, supažindino, padaršino, uždegė. Ir iš tikrųjų mes, tik vieni kitus dažniau matydami, tegalime saugoti savosios skautybės negęstančią ugnelę.

Č. S.

Dalis konferencijos dalyvių uždarymo iškilnėse.

Ilgiausiai vienetui vadovavęs (apie 20 metų), DAINAVOS Vietininkijos vietininkas v.s. Stasys Ilgūnas iš Rochesterio, N.Y., uždega pagrindinę žvakę konferencijos uždaryme. Žvakę simboliškai reprezentavo LSS.

Los Angeles Kregždžių draugovė. Apie ją skaitėme sausio Skautų Aide.

Paukštyčių Lapių skiltis (Los Angeles): N. Gedgaudaitė, A. Giedraitytė, D. Navickaitė ir S. Kliorytė.

AUSTRALIJOS RAJONE

* RAJONO VADOVŲ SUEIGA įvyko sausio 12 d. naktį Canberros Baltijos tunto suruoštos Baublio stovyklos rajone. Dalyvavo: Melburno Džiugo, Canberros Baltijos, Geelong'o Šatrijos ir Sydnejaus Aušros tuntų ir Sydnejaus Senųjų Skautų Židinio atstovai. Sueigą posėdį pravedė rajono vadas. Tartasi rajoninės stovyklos, Ažuolo-Gintaro Vadovų mokyklų kursų, Australijos Lietuvių Skautų Fondo ir

kitais reikalais.

* KALĖDŲ ŠVENČIŲ PROGA gauta sveikinimų LSS Australijos skautams bei vadovams iš LSS Tarybos Pirmininko Sigito Minkaičio, LSB Vadijos Sekretoriaus Valentino Varno, LSB Vyr. Skautininko Vytauto Vidugirio, v.s. Vlado Bacevičiaus ir kt.

* KETVIRTOJI AZIJOS-PACIFIKO (12-ji AUSTRALIJOS) JAMBOREE įvyko Vakarų Australijoje, Pertho apylinkėse 1979.XII.29—1980.I.7 d.d.

PRAEITIS IR DABARTIS PRIE KŪČIŲ STALO

Kalėdos, man rodos, visada buvo ir visada bus vaikų šventė. Kalėdų metu mes visi tampame vaikais. Iš tikrųjų, vieną kartą per metus visų širdyse gimsta vaikiškų minčių ir svajonių.

Šių metų KERNAVĖS tunto Kūčios man tai kaip tik patvirtino. Ta tradicija niekada nenusibosta, nes vis nauji, jauni paukštyčių veidukai skleidžia mums visoms meilės ir ramybės nuotaiką.

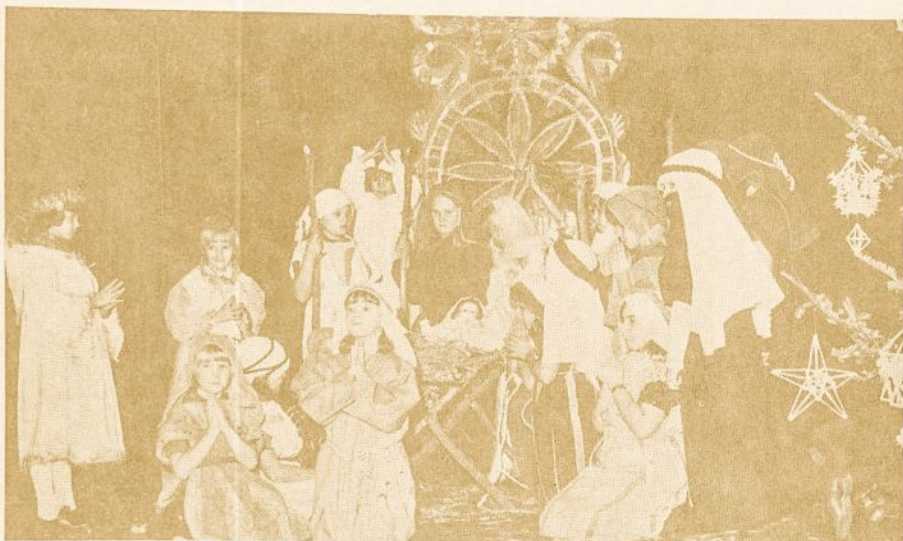
Per šias Kūčias KERNAVĖS paukštytės vaidino daug kartų kartotą, bet vis malonų žiūrėti vaizdelį apie šv. Juozapo ir Marijos kelionę į Betliejų. Ir Juozapas, ir Marija, visi angeliukai ir piemenys puikiai pasirodė.

Žiūrint į tas vaidintojas, prisimčiau savo paukštytės dienas. Seniai, seniai, būdama visai mažiukė, vaidinau piemenėlį. Deja, ne visos gali būti angelai... Paaugus dalyvavau tradiciniame žvakių uždegime, kuris, kaip visad, ir šįmet buvo atliktas. Prisiminimai, gražūs prisiminimai... Atrodo, kad praeitis — maža paukštytė — ir dabartis — vyr. skautė — sėdi viena prieš kitą prie KERNAVĖS Kūčių stalo. Jos abi tokios artimos ir mielos, ir man gera jas čia matyti kartu.

Gerą šventišką nuotaiką Kūčių metu dar labiau pakėlė kelios mūsų sesės, kurios, gitaromis pritardamos, giedojo kalėdines giesmes. Visai salei įsijungus į giesmes, atrodė iš tikrųjų, kad susirinko kūčioti viena didelė, didelė šeima. Be to, kisielius, kaip ir visada, buvo skanus...

Kernaviečių vardu linkiu skaitytojams linksmų Švenčių, pilnų meilės ir taikos!

vyr. skautė sl. Dovilė Užubalytė

*Akimirkos iš Kernavės tunto Kūčių.
J. Tamulaičio nuotraukos*

LKA

ALp(LKA)3083

1980, Nr.2

SKAUTU AIDAS6346 S. Washtenaw Ave.
Chicago, Ill. 60629MR & MRS A.
9600 PINE
PHILADELPHIA PA 19115**TOLIMOJE ŠIAURĖJE**

"Pas mus buvo taip šalta",
sako vienas šiaurės tyrinėtojas,
"kad net žvakių liepsnos sušaldavo,
ir mes negalėdavome jų už-
pūsti."

"Tai nieko", atsako kitas. "Kur
aš buvau nukeliavęs, ten nuo šalčio
net mūsų žodžiai sušaldavo į ledo
gabaliukus. Turėdavome juos pir-
ma ištirpyti, kad susigaudytume,
apie ką buvo kalbama."

SVEIKATA

Senas, bet dar žvalus skauti-
ninkas, veda pašnekesį apie
sveikatą. Pabaigus, vienas skau-
tukas ir klausia:

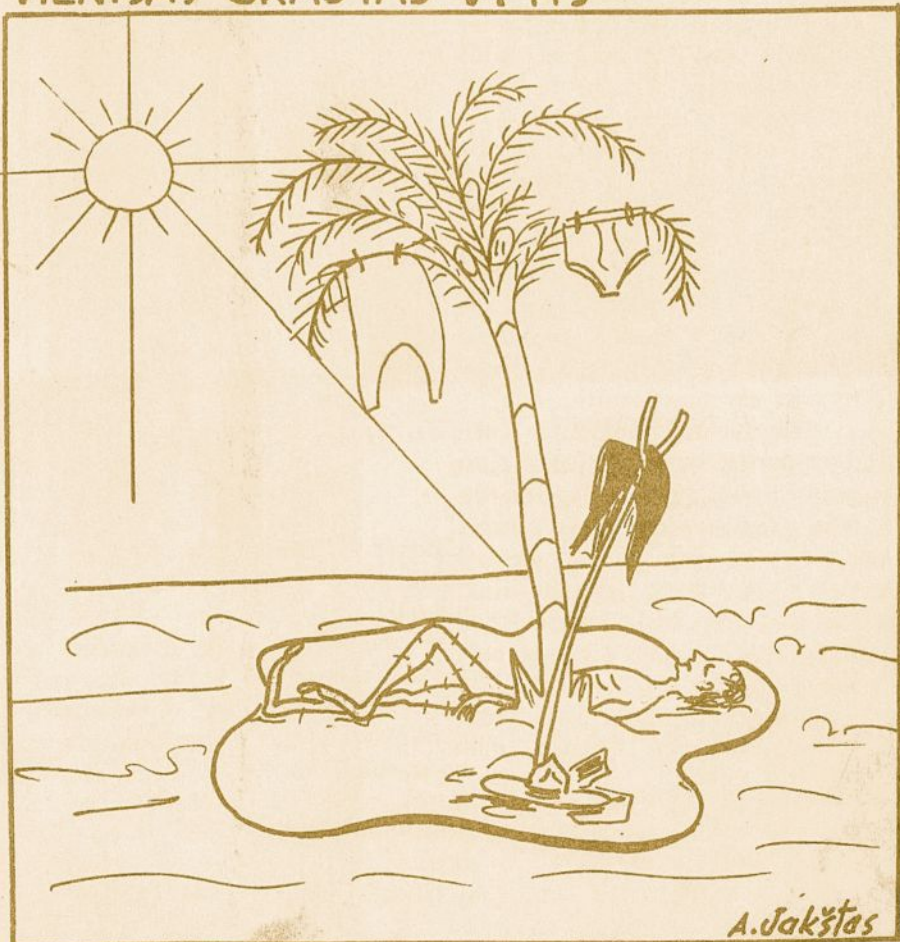
- Kaip jūs tokiam amžiuje taip
gerai išsaugojote savo sveikatą?

Skautininkas: Aš gimiau dar
tada, kai pasaulyje dar nebuvo
atrastos bakterijos.

Vilkiukų draugovės patikrinimo
metu vadovas klausia vieno brolio:
"Iš kur gavai tokią keistą porą
kojinių - viena mėlyna, kita gelto-
na?"

Vilkiukas: "Juokinga, ar ne?
Bet įdomiausia, kad lygiai tokią
pat porą aš dar turiu ir namuose!"

VIONIŠAS SKAUTAS VYTIS

A. Jakštas

90.741191